

Resultat af Likvidationen, nemlig Indskyderne i Banken. Jeg anbefaler hermed Lovforslaget til hurtig Behandling og til Vedtagelse i dette høje Ting.

Godskesen: Som det blev omtalt af den højtærede Minister, er Grundlaget for det i Dag foreliggende Lovforslag den foreløbige Lov, som under Ministerens Ansvær udgik den 21. Juli d. A. i Anledning af, at Diskontobanken havde standset sine Betalinger. Det forekommer mig, at der kunde være adskillig Betænkelighed ved denne foreløbige Lov. Man kunde allerede spørge — jeg siger kun, at man kunde spørge —, om de formelle Betingelser for Udstedelsen af en foreløbig Lov var til Stede. Forholdet er jo nemlig ikke det, at den foreløbige Lovgivningsmagt kan sættes i Virksomhed, blot fordi det findes rimeligt eller hensigtsmæssigt at give en eller anden Bestemmelse, men der maa kræves et særdeles paatrængende Tilfælde. Og da vi i vor almindelige Lovgivning har Bestemmelser om en saadan Situation, som nu indtraadte, nemlig Konkursloven, der ganske vist er en gammel Lov, men ogsaa Bankloven, som jo er en ny Lov, fra 1919, kan der spørges, om det ikke havde været rigtigt at blive staaende ved disse Bestemmelser, om det virkelig var særdeles paatrængende at udstede en foreløbig Lov. Den højtærede Minister pegede i den Henseende paa, at man maatte forhindre, at enkelte af Kreditorerne skaffede sig Særfordele. Jeg tror dog ikke paa, at det er her, Kærnepunktet ligger. En Konkurs giver nemlig ikke den enkelte Kreditor Adgang til at skaffe sig Særfordele; tværtimod, Konkursen er et Retsmiddel, som sikrer ligelig Fyldestgørelse for alle Kreditorer, altsaa forhindrer den enkelte i at skaffe sig Særfordel, hvorfor ogsaa den afdøde berømte Universitetslærer i Proces Professor Deuntzer en Gang sagde, at man egentlig ikke kunde kalde Konkurs et Retsmiddel for Kreditor overfor Debitor — han har Retsmidler nok i Forvejen —, men det var et Retsmiddel for den ene Kreditor overfor den anden, nemlig for at sikre, at ingen tilvendte sig Særfordel, men alle fik lige Ret, overensstemmende med Loven. Jeg tror altsaa ikke, det er her, Kærnepunktet ligger. Derimod erkender jeg, at meget store, til vor hele Erhvervsliv knyttede Interesser stod paa Spil. Jeg skal derfor ikke for mit Vedkommende rette nogen Bebrejdelse til den højtærede Minister, fordi han har udstedt Loven som foreløbig.

Det forekommer mig imidlertid klart, at naar man i en saadan Situation som den, der forelaa, giver en foreløbig Lov, der afviger fra de almindelige Lovregler, sætter en tvungen Likvidation i Stedet for Konkurs, bør man, saa vidt det er muligt, fastholde Konkurslovens materielle Regler. Dette gælder for det første med Hensyn til de materielle Regler for Behandlingen, og det er ogsaa erkendt i den foreløbige Lov, for saa vidt som det udtrykkelig er sagt, at de Modregningsregler, som er foreskrevet i Konkursloven, ogsaa skal gælde her. Men der tales ikke om Konkurslovens øvrige Regler, navnlig ikke om Afkræftelsesreglerne eller om Konkursordenen. Derimod gives der den højtærede Minister en ikke nærmere begrænset Bemyndigelse til at ordne Forholdet, som han vil. Fremdeles opstaar Spørgsmaalet om Raadigheden over Boet. Efter vore almindelige Regler er det Kreditorerne, som gennem deres Repræsentanter har den egentlige Raadighed over Boet, under Ledelse og Tilsyn af en Statsmyndighed. Hvis nu Forholdet havde været det, at Staten garanterede Kreditorerne, navnlig Bankens Indskydere, deres Tilgodehavender, saa kunde Staten naturligvis, ligesom det var Tilfældet med Landmandsbanken, have ordnet Bestyrelsen, som den selv vilde. Men da Staten ikke vilde eller ikke kunde give en saadan Garanti, hvad jeg ikke paa nogen Maade bebrejder Ministeren, maatte Følgen deraf blive, at Raadigheden over Boet i Realiteten maatte blive hos Kreditorerne, navnlig Indskyderne gennem deres Repræsentanter; og det forekommer mig, at dette Hensyn ikke er sket Fyldest ved den Maade, hvorpaa den højtærede Minister har sammensat Likvidationskomiteen. Jeg har ingen Indvending at gøre mod, at en Repræsentant for Statsmagten, en højtstaaende Embedsmand, kom ind i Komiteen, hvor han vel skulde tænkes nærmest at være den formelle Leder. Jeg kan heller ikke indvende det mindste imod, at en Repræsentant fra Nationalbanken blev indsat i Komiteen, thi Nationalbanken har jo overordentlig stor Interesse i dette Forhold. Men det forekommer mig, at de tre øvrige Pladser burde være besat med Folk, som havde særlig Tilknytning til Bankens Kreditorer, navnlig dens Indskydere, saa at de kunde være særlig kvalificerede til at varetage netop disse Indskyderes Interesser. Jeg synes ikke, at dette er sket. Det er jo udførligt debatteret i det andet Ting, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa. Men for at forebygge